

Adrian MIHALACHE

Bătrâna și hoțul

Cu unele excepții, când mergi la Teatrul ACT, ai impresia că vezi mereu aceeași piesă. Alegerea repertorială pare să urmeze comandamentele celui mai strict realism, care reclamă personaje tipice, în împrejurări tipice. În piesa **Cum o fi** de Oliver Bukowski, avem de-a face cu un cuplu de tineri aflați în căutarea propriei identități, confruntat cu o persoană de vârstă a doua, consolidată ca statut social, dar debusolată în plan sufletesc. Între generații se naște o relație de iubire-ură, care rămâne suspendată în incertitudine. Autorul are studii serioase de psihologie socială, de aceea este interesat mai mult de medie decât de excepție. În artă, însă, nu mijlociul este interesant, ci elementul ieșit din comun.

Tinerii din piesă sunt interpretați de cuplul deja consacrat, format din Antoaneta Cojocaru și Bogdan Dumitrescu. Ei bâjbâie în experimente sexuale și sociale. Băiatul, aparent dur, se dovedește neexperimentat, fata îl ajută să se dezinhibe. Ambianța sordidă a mansardei îi deprimă, astfel încât cei doi pătrund într-un apartament luxos, despre care băiatul pretinde că ar fi al mamei lui. Au intrat, de fapt, prin efracție și sunt surprinși de locatară (Emilia Dobrin), o persoană „branșată”, căreia îi place să se joace cu focul. Doamna aparține generației 1960, devenită acum *bobo* (*bourgeois-bohemian*), termen care desemnează compromisul între confortul burghez și psihologia de boem). Ea are nostalgia nonconformismului din tinerețe și-i place să mai îmbrace, din când în când, rochia *flower-power*. În această ținută, este gata de o aventură cu tânărul, dar își păstrează, în tot acest timp, controlul. Situația a fost des exploatată, de pildă în *Bătrâna și hoțul* de Aldo Nicolai. Avem de-a face cu două clișee: ritualul de apropiere și *cel de apropiere*. Primul unește, cu oarecari dificultăți, băiatul de fată, al doilea face din tânăr captura femeii coapte. Piesa a fost premiată, ceea ce arată că atât autorul ei, cât și juriul au memoria scurtă.

Regia lui Radu Dragomirescu clarifică bine linia conflictului, face acțiunea să se desfășoare alert și-i lasă pe actori să arate ce pot. Aceștia din urmă sunt la înălțime. Antoaneta Cojocaru și Bogdan Dumitrescu au mai jucat destule asemenea roluri încât să se descurce cu brio. Pericolul este să rămână încremeniți în ipostaza pe care o întruhidează repetat. Emilia Dobrin este cuceritoare în alt fel decât până acum. Este mereu încordată, uneori ironică, alteori duioasă și își ține bine echilibrul între dăruire și autocontrol. Își recunoaște impasul, dar refuză să rămână blocată în el. Jocul complex al Emiliei Dobrin depășește prestația unidimensională a celor doi tineri, dar unitatea stilistică a spectacolului nu este periclitată.

Decorul lui Viaceslav Vutcariov denotă imaginație și atenție la funcționalitate. Vestimentația concepută pentru Emilia Dobrin contribuie nu puțin la conturarea fermă și la expresivitatea personajului. Efortul combinat al mai multor instituții ar fi fost demn de o cauză mai bună decât această piesă schematică, pe care doar interpretarea excepțională o transformă într-un spectacol interesant.

Teatrul ACT – Cum o fi de Oliver Bukowski. O producție 2005 Fabrica de Teatru. Cu sprijinul ARCUB, UNITER și Goethe Institut. Regia: Radu Dragomirescu. Scenografia: Viaceslav Vutcariov. Distribuția: Emilia Dobrin, Antoaneta Cojocaru, Bogdan Dumitrescu. Data reprezentației: 12 octombrie 2005.